

Budapest

Rökk Szilárd-uteza 27.

A KITARTÁS

KÖLCSÖNÖSEN SEGÉLYEZŐ EGYESÜLET HETILAPJA

Előfizetési díj:

Helyben és vidéken postaküldéssel 24 korona.

Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a Nemzetközi Baleset Biztosító Részvénytársaságnál 2000 koronára vannak biztosítva.

A »Kitartás« című jótékonyági egyesület alapszabályait a nagymagyar királyi Belügyminiszterium 48.314.900. szám alatt jóváhagyta.

Az egyesület igazgatósága:

Elnök: *benedekfalvi Dr. Luby Gyula* m. á. v. titkár és ügyész.

Igazgatók: *Kubik Béla* orsz. képviselő, *Dr. Békéssy Ferencz* m. á. v. ügyész
Ikey László székesfővárosi hiv. főnök, *Dr. Bankos Károly* m. á. v. f.,
Nagy Józsa m. á. v. titkár, *Horváth István* mozdonyfőszerelő.

Az egyesület tagjait illető kedvezmények.

Az **A)** csoportbeli tagok, kik az első évben havi 2 koronát, azontúl pedig havi 5 koronát fizetnek, ezen csekély díjért a következő kedvezményekben részesülnek:

A tagsági jogosultság első évében:

a) Baleset folytán bekövetkező halál esetén 2000 korona baleseti segélyben.

b) Baleset folytán beállott teljes vagy részleges munkaképtelenség esetén a tag 2000 korona arányában egy meghatározott százalék szerinti összeggel kárpóttatik.

A második évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első évben.

b) Ha a tag elhal, az általa a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 500 korona halálozási segély fizetetik.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona halálozási segély fizetetik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona betegsegélyre tarthat igényt.

A harmadik évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első és második évben.

b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 1000 korona halálozási segély adatik.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona fizetetik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona betegsegélyre tarthat igényt.

A negyedik évtől kezdve:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első, második és harmadik évben.

b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 2000 korona halálozási segély fizetetik ki.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 500 korona fizetetik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, hetenkint, 6 héten át, 10 korona betegsegélyre tarthat igényt.

A **B)** csoportba belépők, tehát azok, kik az első évben 2 koronát, a következő években pedig 2 korona 50 fillért fizetnek havonta, a fent elősorolt összes kedvezményeknek felét kapják.

Ezen kedvezményekben a tagok mindaddig részesülnek, amíg az egyesület tagjai maradnak; a balesetbiztosítás azonban a 60 éves életkor betöltése után megszűnik.

Azok, kik az egyesületbe való belépéskor már 45-ik életévüket elérték, a fent felsorolt kedvezményeknek csak felét kapják.

Aki 55-ik életévét elérte, az egyesületbe fel nem vétetik.

Mindezekon felül úgy az **A)**, mint a **B)** csoportba tartozó tagoknak a következő kedvezményekre van igényük:

Peres és perenkívüli ügyekben csupán a készkiadások felszámítása mellett ügyvédi képviseletben részesülnek.

A »Kitartás« című hetenkint megjelenő lapot díjtalanul kapják.

Az egyesület minden egyes tagja 60 éves koráig állandóan biztosítva van baleset ellen.

Minden baleset, megtörténte után legkésőbb 24 óra alatt, okvetlenül bejelentendő.

Segélyezések kimutatása.

Halálszegély.

47. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege 2800 korona.

Balesetsegély.

47. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege 6426 korona 66 fillér.

Betegsegély.

47. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege 900 korona.

Ujabb segélyek:

791. sz. tagkönyvszám: Benyó János, tanító, Bars-Tolmács 60 korona.
69. » » Weisz Ferencz, kalauz, Budapest 30 »

Mit érhetünk el közös erővel, egyesüléssel?

A mai társadalom hangadó köreiből nap-nap után halljuk hangoztatni azon kiváló előnyöket, melyek szövetkezésből, az egyesülésből származnak s méltán. A társadalom parányokból áll, e parányok magukra hagyatva, az élet nehéz küzdelmeiben kitéve támadásoknak, a sorscsapásoknak, nem bírnak s nem bírhatnak elég erővel, hogy azokat leküzdjék, hogy a folyton megújuló harcokból győzedelmesen kerüljenek elő. Ha azonban ezen parányok tömörülnek, egymáshoz simulnak, meglepő erővel lépnek fel s győznek ott, hol a parány, az egyes ember gyöngének, erőtlenségnek bizonyult. S ez természetes. Vegyünk csak egy egyszerű példát a természetből. A vesszőt, melyet a fűzfáról lemetszünk oly gyenge, hogy a gyermekkéz kettétörheti, de ha több vesszőt fűzünk össze, a leg-erősebb ember sem képes széttörni. S így van ez az életben is. Ott, hol nagyobb eredményeket kell elérni, az egyes ember akarata, működése, fáradozása czéltalan, míg több, sok embernek egyöntetű akarata mindig célhoz vezet. Bátran mondhatjuk azért, hogy egyesülés által úgy anyagilag és erkölcsileg elérhető mindaz, mi előttünk akkor, ha csak egyénenként gondolkozunk, elérhetetlennek látszik. Hogy szavaink a tapasztaláson nyugszanak, elég fényesen igazolja azt egyesületünk eddigi működése, az eddig elért eredmények. Dicsekvés nélkül mondhatjuk, hogy kitűzött célunktól soha semmiféle idegen érdek bennünket el nem térített, hogy utunk mindig a tagok jóvoltára irányult, törekvés utja volt, hogy kötelezettségeinket minden egyes esetben akadékoskodás nélkül teljesítettük. Nem az egyesek érdeke, nyereszkes vágya, vagy egyéb önző célok vezértek bennünket működésünkben, hanem a gyengék szétforgácsolt erőinek összeszedése, abból a célból, hogy az így gyűjtött nagy erő által minél nagyobb erkölcsi és anyagi segélyt nyújthassunk az önmagában gyenge egyéneknek. Ezen feladatunkat mindenkor a legnagyobb lelkiismeretességgel hajtottuk végre, mert már az egyesület megalakításakor teljesen átértéztük az új kor szellemét, ezen szellemnek azt a leheletét, amelylyel az az ugynevezett kis embernek, a szegény embernek sorsát érinti. Átértéztük annak a szükségességét, hogy figyelemmel kell kísérenünk a korszellemnek haladását, ha a társadalomban, a népek, nemzetek életében kifejtett versenyből lemaradni, nemzeti és emberi létünket veszélyeztetni nem akarjuk. És ahogy figyelemmel kísértük azt a haladást,

akként irányítottuk a magunk lépéseit, akként cselekedtünk a magunk szerény működési körében.

Szövetkeztünk. S ezen szövetkezés anyagát nem ott kerestük, ahol az egyén nem szorul támogatásra, gyámolításra, hanem ott, ahol szövetkezésünknek mélyebbre nyúló, nemes emberi célok szolgálatába kellett szegődnie a szegény embernél. Kértünk fillérek, és oly tőkét gyűjtöttünk ezekből az ő számára, hogy forintokkal vigasztalhatjuk meg őt, vagy a családját, amikor az élet a maga sanyaruságaival látogatja meg szerény hajlékát. Kértünk tőle bizalmat, és oly szellemi tudással, oly erkölcsi támogatással viszonzozzuk ezt neki, amely a mai viszonyok között egyaránt nélkülözhetetlen szegényre és gazdagra, egyaránt képvisel nagy tőkét úgy ennél, mint amannál.

A szövetkezési eszme megvalósításánál tehát olyan két tényezőt egyesítettünk, amely két tényező teljesen alkalmas a legnagyobb célok elérésére, a legmesszebb menő előnyök megszerzésére és biztosítására. Gyűjtjük az erőt, hogy jótékonyt gyakorolhassunk ott, ahol legnagyobb szükség van rá. Gyűjtjük azért, hogy erőssé tehessek a gyengét, jómódúvá a szegényt. Ez a mi programunk. Ennek a programnak megfeleltünk eddig és meg fogunk felelni ezentúl. És ha volt áldás a mi működésünkön, nem magunknak tulajdonítjuk az érdemet érte, hanem azoknak, akik fillérekkel és bizalmukkal lehetővé tették nekünk a jótékonyt gyakorlását — a tagoknak, azok minden egyedének, mi csak megtettük azt, amit ígértünk; és jövőben sem fogunk tenni egyebet. Ő rajtuk mulik, hogy ezt a mi ígértünket minél fényesebben válthassuk be, hogy egyesületünk tagjai irányában minél bőkezűbbek lehessünk. Ő rajtuk mulik, hogy együletünket, hogy működésünket minél szélesebb körökben megismertessék, hogy ne csupán maguk jóvoltára gondoljanak, hanem rokonaik, jóbarátaik, ismerőseik jóvoltára is, mert amikor ezt tenni fogják, akkor egyúttal a saját javukra is cselekesznek, erőssé, lombosabbá tevének azt a fát, mely nekik is árnyékot nyújt. Ha tehát biztak és biznak bennünk annyira, hogy bennünk látják a maguk támogatóit, a maguk gyámolítóit, bizzanak meg bennünk annyira is, hogy ezt a mi munkálkodásunkat igyekezzenek minél nagyobb körökre, minél szélesebb rétegekre kiterjeszteni.

Támogassanak bennünket továbbra is, hogy önönmaguk erejét szilárdítsák. Toborozzanak újabb hiveket zászlónk alá, hogy a saját erejüket gyarapítsák.

Tagjainkhoz.

Az elmúlt évben a karácsonyfák ára a fővárosban oly magasra emelkedett, hogy még a jobbmóduak is csak nagy megerőltetéssel szerezhették meg azt gyermekeiknek. Egy másfél méter magas fenyőfa 4—5 frt, egy ölnél magasabb 12—14 frtért is elkelt.

Nehogy a „Kitartás“-nak a fővárosban és környékén lakó tagjai az idén ily hallatlan áron legyenek kénytelenek a karácsonyfát beszerezni, elhatároztuk, hogy tömeges vétel által tagjainkat olcsó karácsonyfához juttatjuk.

Megrendeltünk ennél fogva 600 darab embermagasságu szép növésű fenyőfát, s ezeket darabonként 60 krajczárjával a tagok rendelkezésére bocsátjuk.

Az előjegyzés az összeg beküldése mellett folyó évi december 1-ig fogadtatik el, és pedig mindaddig, míg a 600 darabból telik. A karácsonyfák december 20-ától 24-éig este 5 óráig az egyesület helyiségében átvehetők.

Az igazgatóság.

Állomási iskola.

— Irta: *Temesváry Alajos.* —

Valami ünnepség készül az állomáson. A legények, névszerint Sajba János, Duda Gerzson, Krutohlavec György váltóőrök, Baksis Gáspár málházó, Kupli Jóska kocsitoló, meg egy peczkes tartású parasztleány, a Kupli Jóska új segédje, ott gyülekeztek a Perronon, egy ajtó előtt, amelyiken ez a felírás diszeleg: »I. ÉS Hod oszt. Vár-óter-em«. A parasztleányt kivéve, mindegyiken vadonatúj uniformis, borotvált ábrázat, fényesen kisubiczolt csizma. Tehát: teljes disz. Mig arcaikról bizonyos megilletődés olvasható le, szemek nyugtalanul fürkésző pillantásokat vetnek hébekorba az állomási főnök irodájának az ajtaja felé. Szólni egyik sem szól semmit; de sőt, ami már igen komoly helyzetre vall, még csak nem is köpdösnek.

Egyszerre Baksis megnézi a zsebóráját, nagyot köhint, oldalba rugja Forintot, az állomási kutyát, amelyik csak a mindennapi disztelenségében settenkedik ott körülöttük, és a csapat ünnepélyes menetben vonul be a váróterembe. Az ajtóban mindegyikük leveszi sikkóját és nyálás tenyérével még egyszer végigsimítja a feje bubján.

Hát igen. Ma nehéz napjuk lesz a legényeknek. A főnök ur kiadta parancsban, hogy ma ő fog személyesen iskolát tartani. Ez pedig nagy dolog. Mert a főnök urnak saját külön tanítási módszere van; jobb, praktikusabb a megszokott sablonoknál, de nehezebben tanulható meg. Azután hát nem is dobálja ő azt csak úgy mir nix dir nix, mindennap világgá. Legfeljebb minden hónapban, két hónapban, ha egyszer. Akkor sem forgat fel

mindent egyszerre. Ma például — ugyancsak parancs szerint — »a jelzések fognak tanulni«. Amit úgy tessék értelmezni, hogy a jelzéseket fogják tanulni azok, akiket megillet. Ez a kis sajtóhiba csak abból keletkezett, hogy a főnök ur — egy régi szólásmód szerint — minden hazai nyelvet jól beszél ugyan, de mindegyiket csak — tótul. Ámbátor hogy konokul tagadja, hogy akár ő maga, akár a nemzetsége tót lett, tótul tanult vagy tótul tudott volna. Hiszen még a neve is az ő igaza mellett bizonyít: Bubenik János.

Az ajtó megint nyílik, és ezuttal szintén egyenruhás, de fényesebb társaság vonul a teremnek csufolt szűk szobába: a főnök maga, és az ő vezérkara. Utóbbi áll egy hivatalnokból, egy gólyából, és egy állomási felvigyázóból. (Aki nyájas olvasóim közül nem volna tisztában a vasuti gólya mivoltával, annak szives figyelmébe ajánlatnak az állomásokon ácsorgó azon fiatal urak, akiknek aranypasszomántos krágljuk a legmagasabb és legcsillagtalánabb.)

A bent várakozó legények az üzletvezető szalonkocsijának megpillantásakor sem ugorhattak volna keményebb haptákba, mint amikor a félelmetes főnök belépett. Van okuk rá, mert az iskolát szigorú szemle előzi meg. A főnök ur ugyanis sohasem lévén katonai, kiválóan szereti a magasabb katonai műveletek gyakorlását. Most is előbb tetőtől talpig végigmustrálja az embereket, és joggal; a Kupli füle mögé már megint két gyufaszál volt dugva, amit onnan le kell fricskázni. A dolog rendje azt követeli, hogy a szemle befejeztével a névsor felolvastassék. Megtörténik. Konstatáltatik, hogy mind a hat ember itt van.

— No mozd uljeneg le.

Mindenki leül; és mindenki csupa fül, csupa feszült várakozás.

— Kizs! — a parasztleány talpra ugrik — Mi tугya maga mar? Mi tanulta?

— Alásan jelentem a tekintetes főnök urnak, már tudom a jelzéseket.

— Mi tугya maga? Jelziseg? Mongyon meg akor hogy van, mikor vonalon hofuvazs van?

A leány, ki már szólásra nyitotta ajkait, hamar visszakapja a hangot, azután hallgat egyet, nyel egyet, és megint hallgat egyet.

— No latyag. Igy tanityag önök. Szamar szemibe megmongya nekem, hogy ő tугya a jelziseg. Had ugy tугya. Ez az.

Majd megint a fejlettkoru nebulóhoz fordul

— Kizs! Mi az, jelzis?

— Jelzész az, amit az ászlóval adunk.

— Eh, nem az az. No Sajba!

— Amit a lámpással adunk.

— Eh, ez se nem. Baksis!

— Amit a harang kiüt.

— Eh, ez se nem. Duda!

— Amit füttyülünk.

— Persze, szamar. Krutohlavec! mi az jelzis?

— Jelzis az, amit masig ember izs izsreveszi.

— Hogyan izsreveszi?

— Vagy latya vagy halja.

— No had, ez az! Amit masig ember izs izsreveszi, mig pedig latasal, halasal, merd merd adung jelzis? No ugye, hogy masig ember izs az izsrevegjen. Kizs! Hányfile jelzis ismerung?

— Ojjat, amit látunk, meg ojjat, amit hallunk.

— És ha nem latung semi, nem halung semi, akor mi van?

Kis hallgat.

— No Kupli! Maga ötöle a profeszor! Mongyon meg neki, akor mi van?

Kupli is hallgat. Baksis szintén. Sajba nemkülönben.

— Duda!

— Akkó nem is vót jelzés.

— Szamar. Krutohlavec! Ha nem latung jelzis, nem halung jelzis, akor mi van?

— Ha nem latung jelzis, akkor vam köd. Ha nem halung jelzis, akor vam rossz a harang.

— No had ez az! Ézs ez nem tuggyak! Kizs! Mivel adung jelzis?

— Nappal ászlóval, éjczczaka lámpással, meg oszf' a füttyülövel is, ha nem lát a vezér.

— Nem jól tuggya. Nem az az. Kupli!

— Ha nincs piros ászló, a sipkával is lehet.

— Eh, nem az az. Sajba!

— Fehér világu lámpással.

— Ez se nem. Baksis!

— A haranggal. De nem mink, hanem a hivatalnok ur. Ha mink adnánk . . .

— Lesz forint büntetizs. Ez se nem az. Duda!

— Avval adunk, amit fölkapunk.

— Nagy szamar. Krutohlavec!

— Jelzis adunk nagy figyelemel ézs szabalyos kizmozdulatal.

— No had ez az. Ez az. Nagy figyelemel ézs szabalyos kizmozdulatal. Kizs! Szabad a kocsi alat a valtót elvaltanyi?

— Nem szabad.

— Mir nem szabad?

— Mer akkor a kocsi kiugrik.

— Nem az az. Kupli!

— Biz az kérem alássan a sóderra szalad.

— Persze hogy szalad. De az se nem az. Duda!

— Mer akkó a picz-sin elgörbül.

— Még az se nem az. Krutohlavec!

— Merd akor a tekintetes főnök ur megbintetyi két pengevel benunket.

— Ugy bizom! Merd akor in magukat megbüntetlek kit pengövel. Ez az, ugy van. Kizs! Mir maga egyszerre zászlóval izs integet, meg füttyülövel is agya jelzist?

— Az ászlóval csalogatom, a füttyülövel meg hivogatom.

— No jó, hogy nem veszi még kukoriczas szakajtó izs, mint disznonag szokasz, raznyi előte. Ezd a maga profeszoratul tanulta, ugye? No, Kupli profeszor, mongyon nekem, mind csinál mozdonyvezető minden jelziszre?

— Ha előre intem, előre gyün.

— Nem ez az. Baksis!

— Ha leintem, megáll.

— Eh, ez se nem az. Sajba!

— Ha hátra intem, hátrafelé tol.

— Ez se nem az. Duda!

— A mozdonyvezető minden jelzésre legelsöb-bet is füttyül.

— No, csag hogy mar maga izs tuggya valamit. Ugy van. Minden jelziszre füttyül. De nem a jelziszre füttyül, hanem csag figyelemjel agya a gőz-sipal, hogy a jelzisz megertete. Mozd mozdongyon nekem Duda, ha maga halja jelzis megfutot kocsi, akor mid csinál?

— Talpfát hajintok a sínre.

— De még előb? Kupli!

— Gabicsot, meg homokot szórok a vágányra.

— Ez se nem az. Baksis!

— Hamar tilosra állitom a stondsajbát, oszt szaladok jelentést tenni a hivatalnok urnak.

— Maga ostoba eszit. Sajba!

— Feles állásba teszem a váltót.

— Eh, nem az az. Kizs!

— Szélfogó doronggal állok a vágány mellé és ugy várom a kocsikat.

— Mondok! Mind elveszti a fejét! Krutohlavec, had maga mid csinálna legelüszer, ha halja esz a jelzis?

— Ha halog megfutot kocsi jelzis, legelüszer beirog könyvbe, azután megfigyeleg és megfontolog.

— No had ez az. Megfigyeli és megfontolja. Ézs nem veszi el a maga eszit, mint a töbiek. Megfigyeli ugye szél irányat, ézs megfontolja az esézi viszonyokat. Csag azutan gyün a töbi dolog. De Kizs, hogyan fogja maga kocsikad dorongal varnyi, ha nem izs tuggya, hogyan szol a jelzis?

— Majd megmondja valaki.

— Kupli, mongyon meg neki!

Kupli mélységesen hallgat.

— Ugy? Baksis!

Baksis nyel, de nem szöl.

— No ez szip dolog. Sajba!

Sajba sem tudja, Duda sem, pedig erősen nyomkodja a koponyáját.

— Ézs ezeg mid csinálnag mindent! Egyig így, masig úgy; csag latya ember, hogy futkozsnag szerteszi jel, mikor halja a jelzist, amid nem is izsmerig! No varjatok nekem! Egymas fejün fogtog ezentul kikopognyi minden jelzis, ami nem tuggyak. Krutohlavec! Milen jelzis a megfuto kocsi?

Krutohlavec mint a villám, ugy ugrik talpra

— Megfutamodot kocsi tizenhat.

— Micsoda tizenhat?

— Nigyszer nigy, tizenhat. Ütis.

— No had ez az. Nigyszer nigy harangütizs, az tizenhat harangütizs. Ugy van. Heles. Ez tuggya. Hanem Kizs, micsoda jelzis az, öt-ketö, öt-ketö, öt-ketö harangütizs?

— Ezt még nem tanultuk meg, kérem alássan.

— Kupli, mit jelent?

— Mozdony gyüjjön.

— Sajba!

— Segélymozdony gyüjjön munkásokkal.

— Baksis.

— Akkor nekem a doktor urért kell szaladnom, mert hogy híjják a strekkre.

— Duda!

— Azt jelenti ez a jelzis, kérem alássan, hogy a strekken beteg lett egypár pasaszér.

— Az izs. De hogyan mongya esz az utasítás, Krutohlavec!

— Segilmozdon gyüje munkasokal, meg doktorokal. Doktorok a . . . a . . . Kireg alasam, de ez mar nincs izs utasításba.

— Micsoda?

— Doktorok a ize . . . no, mar tudog: a ikszerekel.

— Mar montam maganak, hogy nem ikszerekel, hanem műszerekel. Mű. Érti? Tuggya maga, mi az, ikszer?

— Igenizs, mar teczet mondanyi edszer. A tekintetes főnök urtól a zaranyórája, a naesagos aszonytul a bros, meg a gyuru.

— Mi az a műszer, amid doktor ur viszi ilenkor magaval?

— A doktor urtul a palinkaszüveg.

— Micsoda bolond beszid?

— Kireg alásam, doktor ur mondot maga, mikor a multkor tekintedezs mirnög ural felülték drezinara, hogy az legjobb muszer. Mondot az is, hogy ez mindig maganal horgya, mer aki aval meg-reperalja, az biztatosan meggyogyul.

— Persze. Az csag trefa völd. Baksis, maga tuga, hogy mi műszer. Mongyon meg ezekneg.

— Az a műszer, amit a doktor ur abba ja hosszi fekete táskába hord.

— No ez az. Ez viszi magaval, ha volt jelzés ötető. Mar mozd mongyon meg nekem Duda, hogy mire lehet jelzőeszközöked jelzisen kívül hasznalni?

Dudát szemelláthatóan kinosan érinti ez a kérdés. Irul, pirul, egyik lábáról a másikra illeszti derekát, de nem szól.

— No had majd megmondok in, hogy mire lehet hasznalni, de mire nem szabad hasznalni, és mir nem szabad hasznalni. Mar rígeben latok, hogy maga jelzőszaszló este használja firhangnak ablakra. Hogy a maga felesége használja jelzőtárcsat kenyérsütő lapatnak, mikor kenyeret süti. Nem szoltam semmit, gondoltam, egyszer majd meggyün esze. De az mar sok, amid tegnap megint csinálta. Hol van jelzőszaszló a tok? Majd megmondok! Bornyu farkara felhuzta! Minek?

— Azért, kérem alásan, mert a multkor kibesédedt a farka, hát nagyon ette a légy, a rongyot meg, amit rákötöttem, mind leverte. Hát muszaj volt a tokot ráhuzni.

— Egy korona büntetizs! majd adom en magának, alami tokot huzni bornyu farkara. Mozd pedig még végezünk evvel a tökfílkóval, aki meg mindig nem tuga semi. Kizs! Vonat megy palyavégpontja felé, milen a harangjelzisz?

Kis azt sem tudja.

— Nohad mongyon el legalab azt, amid tuga, mert különben még mama elkergeteg magad szolgalatbul.

Erre már felkapja Kis a fejét, nagyot nyel és minekutána a memória rendbeszedése kedvéért egykét másodpercze a szemeit is lehunya volna, daráló hangon kezdi el a lezkefelmondást:

— Kettő-kettő-kettő — végpont felé megy ő; három-három-három — kezdőpontot várom; kettő-egy, kettő-egy, kettő-egy — végpont felé ne eredj; három-egy, három-egy, három-egy — kezdőpontnak már nem megy; három-kettő, három-kettő, három-kettő — állj meg vonat, ne menj tovább, baj lesz ebbő; négy-négy-négy-négy — futó koci nehogy kárt tégy; öt-öt-öt — a mozdonyunk megdöglött; öt-egy, öt-egy, öt-egy — segélygéppel, hévérékkel eredj; öt-kettő, öt-kettő, öt-kettő — doktor jójjön segélygéppel mindjárt kettő; tizenkettő — ebéd-el elő . . .

Kisnek a kerepelője elállott, a főnök és vezérkara meglepődve néznek össze. Ilyen jelzési szabályokat életükben nem hallottak, amiket ez itt most feltálat.

— Hol tanuld maga ezeket?

— A Kupli urtól.

— No Kupli ur, had maga így tanitya neki jelzési utasitázs?

— Így jobban tanulja, kérem alásan. A nehezebbeket még nem tudtam beléje verni. . . .

A hegyászók réme.

(L.) Béla városáról beszélük, hogy a csonka torony tetején nőtt füvet olyképen akarták értékesíteni, hogy a falu bikáját, pardon a város bikáját, felhuzták a csonka toronyra, hogy az majd ottan lelegeli a szép füvet.

A dolog azonban balul ütött ki, mert a bika, mire felhuzták, megunta a dicsőséget és megfult.

Ezzel a tréfával ma is boszantják a bélaiaikat, mi pedig nem akarjuk e már-már feledésbe ment tréfát felelevenítve azzal tetézni, hogy az alábbi mulatságos eset szinterét is odategyük. Hiszen megeshetett ez az eset a tizenhárom szepesi város bármelyikében is, és a történet helye tulajdonképen nem is lényeges.

A fődolog az, hogy a fenséges Kárpátok tövében esett meg, tehát olyan helyen, amelyet a hegyászók, turisták előszeretettel szoktak felkeresni.

A városi nagy vendéglő előtt egy óriás hársfa árnyékában szoktak összegyűlni vasárnaponkint a hangadó körök.

Itt beszélük meg a fontosabb eseményeket s természetesen szólják-szajulják az esetleg távollevőket.

Itt kezdik meg a dobolást is, mert a városi hatóság rendeleteit itt még most is ilyen vizözön előtti módon szokták kihirdetni.

»Adatik tudtára mindenkinek, — kezdé egy augusztusi vasárnapon a városi dobos — hogy a kassai kórházból egy veszedelmes örült megszökött és városunk felé vette utját. Különös mániája, hogy minden magas hegyet meg akar mászni s mindennütt a felől tudakozódik, hogy melyik a környéken a legmagasabb és legmeredekebb hegycsúcs. Ruházata: puha zöld kalap, barna zubbony, térdig érő nadrág, szürke harisnya és vastagtalpu cipő.»

»Aki megtalálja és élve beszállítja a város házára, 100 forint jutalom úti a markát. Eddig van!»

A szénégető telepről pár órára haza került Hárdi, meg a Szepi kormos ruhákban nem mertek a városi urak közé keveredni, de ott oldalogtak a hársfa körül s figyelmesen végig hallgatták a hársány hangu dobost.

Csöndesen beszélgetve ballagtak vissza a hegyek közé, hogy napi munkájukat folytathassák, mert a szénégetésnél nem ismerik a vasárnapi munkaszünetet.

A halomba rakott és vastag földréteggel befedett fatörzsek lassu, befojtott tűz mellett szenednek el, s ha a láng kicsap a föld alól, azonnal újabb földréteggel kell elfojtani, mert különben hamuvá ég az egész kupacz.

Erre tehát folytonos figyelem szükséges.

— No Szepi, a ki ezt a bolondot megtalálja, ugyancsak jól jár.

Meghiszem azt Hárdi; csak én megtaláljam, tudom ki nem szabadul körmeim közül.

A kopár hegyoldalt elhagyva, az árnyas erdőbe érkeztek, midőn váratlanul hársány kiáltás zavarta meg csendes beszélgetésüket.

»Hé! chlapczi! jertek csak ide!»

Egy kiálló sziklán, lombos fák árnyékában egy turista heverészett.

A szénégetők megrebbenésükből felocsudva, lassan közeledtek az idegenhez.

— Te Szepi, zöld kalapja van!

— A biz a, barna a ruhája, még strimpflije is van.

— No hallod! hátha ez a mi bolondunk?

»Hát mit bámészkodtok olyan sokáig, jertek ide; vagy attól féltok, hogy harapok?»

Hardi és Szepi jelentőségteljes szempillantást váltottak egymással, de a *harapós* szóra hideg borzongás futott végig a hátukon.

»Melyik itt a legmagasabb hegyesucs? Mutassátok meg az utat, jó borraivalót kaptok.»

— Hallod Hárdi! A hegyre akar mászni! Ez az, ez az! Mienk a 100 frt! No de most már okosan avval a kis észszel.

— De hátha megharap? Az idegen nem értette habozásukat s azért ismételte a borraivalóra vonatkozó ígéretet. A szénégetők lassan-lassan neki bátorodtak s beszédbe elegyedtek az idegennel, de két oldalról közeledtek felé.

Midőn a kedvező pillanatot elérkezni vélték, villámgyorsan reá vetették magukat.

Erős küzdelem fejlődött ki köztük, de a hason fekvő embert mégis hamarosan legyűrték a szénégetők és éktelen szitkozódásai és segítség kiáltásai daczára nadrág-szijaikkal erősen megkötözték.

A Szepi csakugyan kapott egy kis harapást, de a 100 forint jutalom biztos tudatában fel sem vette a fájdalmat.

»Gyilkosok! Rablók! Zsiványok! Eresszetek el! Ordított az idegen, de mindhiába.

A szénégetőknek első dolguk volt, hogy biztonságba helyezték zsákmányukat, miért is nagy fáradsággal gunyhójukba czipelték a megkötözött embert s ott lefektették a szalma-dikóra.

E közben tanakodni kezdtek, hogy mi módon szállítják le a foglyot a meredek hegyoldalon s abban állapodtak meg, hogy az est beállván, iegzél-szerűbb lesz a leszállítást másnap reggelre hagyni.

A szerencsétlen fogoly lassankint egészen megszelidült, kérésre, könyörgésre fogta a dolgot, sőt 10 frtot ígért nekik, ha azonnal szabadon bocsátják.

— Ohó! Mondá Hárdi, talán azt hiszed (már tegezték is a szerencsétlent), hogy mi is olyan bolondok vagyunk mint te, hogy a te 10 frtodért lemondunk a 100 frt jutalomról?

»Micsoda jutalomról?»

— Hát arról a 100 frtről, a mi a fejedre ki van tűzve!

»Az én fejemre? no ez ugyan nem rossz, hát talán rablónak tartotok engem?»

A további beszélgetésből megértette a fogoly, hogy őt tartják annak a bolondnak, a ki a kassai kórházból megszökött, s belátta hogy hiábavaló lenne a további könyörgés és kapaczitálás.

Alvásról persze szó sem volt, mert a szénégetők egész éjjel az ágy mellett beszélgettek, s az összekötözött ember minden mozdulatára figyeltek.

Hajnamban egy hamarosan összetakolt saroglyára tették az idegent, s a keskeny életveszélyes hegyi uton megindultak vele a város felé.

Fáradságos, kinos utazás volt, de unalmasnak nem volt mondható, mert a fogolynak végig kellett hallgatnia a két szénégető tervezgetéseit.

— Én — mondá Hárdi — lovat veszek magamnak s azon járok ki a hegyre.

— Bolond vagy te — válaszolt Szepi — ugyan ki látott már lovon szamarat!

Ezen aztán úgy összeveszték, hogy kicsi hiján a hegyszakadékba nem ejtették a saroglyát.

A szegény fogoly halálos rettenésben volt az egész út alatt.

Magasan járt a nap az égen, amikor a város végéhez értek.

Nemcsak a rossz hír jár szárnyon; mire a fő-utczába értek, már mindenfelé hirtelen ment, hogy *megfogták a bolondot*. . . .

* * *

A vendéglő előtti nagy hársfa alatt a »Magyar turista-egyesület« mintegy 20 tagja reggelizett, élénk beszélgetésbe merülve.

Gyalog érkeztek előtte való nap és a legrettenthetetlenebb hegymászó — Bergsteiger Jeremiás — volt a vezetőjük.

A tátrai Tartarin azonban ugylátszik csak szóval volt olyan híres hegymászó, mert a vezetőből csakhamar sereghajtó lett.

Igaz ugyan, hogy hátramaradását bizonyos ürügygyel indokolta, de elég az a dologhoz, hogy társai önküül érkeztek meg a vendéglőbe.

Az éjjelig tartó vidám vacsora alatt eszükbe sem jutott, hogy a vezető hiányzik.

De már éjjel után nyugtalankodni kezdtek: felverték álmából a polgármestert, a főkapitányt, s maguk ugyan lefeküdtek, de az összes városi hajdukat — természetesen, hogy heten voltak — szétkergették a szélrózsa minden irányába, hogy fáklyákkal keressék meg az elveszett vezetőt.

Ép az imént érkezett vissza a hét vitéz, de egy hegymászó boton kívül, egyebet nem találtak.

A turista-csoport elrémülve ösmerte fel a corpus delictiban a Bergsteiger Jeremiás annyiszor megbámult hegymászó botját, amelyre a Csimboraszszótól a soroksári szőlőhegyig és a Jungfrautól a budai Szemlőhegyig csaknem minden nevezetesebb hegyesucs neve reá volt faragva. (Jeremiás ur ugyanis az általa meghágott (?) magaslatok neveit emlékül mind kifaragta a botjára).

— Bizonyosan a hegyszakadékba zuhant a szerencsétlen!

— Vagy a medvék falták fel szegényt! sopánkodott a másik.

Ekkor tűnt fel az utca végén a két tetovált hindu (kormos arcukat tarkára festette a lefolyó izzadság).

A saroglya terhe alatt lassan haladtak előre: a szünidei gyermektelep reményteljes tagjai, a városi dologkerülők seregével összevegyülve, ujjongva, sikoltozva táncolták körül a különös formájú *gyaloghintót*.

— Megfogták a bolondot! Itt a bolond! Itt a bolond! hangzott mindenfelől.

A fáradt szénégetők épen a hársfa alatt tetették le a saroglyát.

Természetesen mindenki látni akarta a bolondot, s a turisták elszörnyűködve ismerték fel a saroglyára kötött siralmas alakban — Jeremiás urat. Eddig van.

* * *

Az idegenforgalom emelésére alakult bizottságnak sikerült eddigelé keresztül vinnie azt, hogy az eset nyilvánosságra nem került; épen azért figyelmeztetjük a »Magyar turista-egyesület« tagjait, hogy mind a 13 szepesi városban kidobolták a 100 forint jutalmat.

*

Tisztelt olvasóinkat pedig óva intjük, hogy e kis történetet el ne mondják — Meczenzéken.

Helgoland.

A pecsétviasz.

(L.) Még az alig mult időben is igen nagy divatban volt a pecsétviasz.

A közönséges leveleket is nagy pecséttel zárták le, s az előkelő, vagy előkelőséget szenvedő emberek bizonyos tisztelet kifejezését látták abban, ha minél nagyobb pecsétet tettek a levélre.

A nőknél pedig fordítva állott a dolog, mert ott az előkelők a legapróbb pecsétnyomokat használták a zöld, kék, sárga, fekete, rózsaszínű stb. illatos pecsétviasz lenyomására.

A színek természetesen szintén jelentőséggel bírtak aszerint, amilyen alkalomból iratott a levél.

A fekete mindig a gyász jele volt, de már a többi színek milyen alkalomból való használására nézve igen eltértek a vélemények.

Egyes családok következetesen ugyanazon színű pecsétviaszt használtak minden alkalomból kifolyólag, hogy családi színeik ez uton is érvényesüljenek.

Ma már a pecsétviasz, különösen az egyszerű leveleknél, teljesen kiment a divatból; mióta a levelek maximális súlya nemzetközi szerződésekkel megállapított, azóta igen költséges passzió lett a pecsétviasz, mert a legtöbb esetben épen a pecsét emeli kétszeresre a levél súlyát, amiért azután a vitelbér, illetőleg a bélyeg is megkétszereződik.

Okos ember tehát ma már nem pecsétel, csak leragasztja a levelet, s legfeljebb a bélyeggel zárja le.

Mindazonáltal, a kivált Amerikába szóló leveleken, még mindig igen gyakori a pecsét, pedig ennek alkalmazásával igen gyakran annak teszszük ki magunkat, hogy pecsétviaszszal lezárt leveleink nem jutnak céljukhoz.

Ugyanis az Amerikába címzett leveleken alkalmazott pecsétviasz a forró égővön áthaladva, igen gyakran megolvad; ezáltal a szoroson összecsomagolt levelek úgy összeragadnak, hogy a helyes címzést kibetűzni lehetetlen, miután a szétválasztásnál legtöbbször épen a címzést szakítják ki a borítékból. Az ilyen levelek azután megsemmisíttetnek, miután a feladónak czime sem tudható meg, mert a legtöbbször csak keresztnévüket írják a levél alá.

De nemcsak a forró égőv alatti melegség, hanem a füstölés is igen sok kárt tesz az ilyen leveleken. Köztudomásu ugyanis, hogy a pestis és más ragályos betegségek behurcolásának megakadályozása céljából az idegen országból jövő küldemények, s így a levelek is, egy ideig vesztégszár alatt tartatnak, s ott az egészségügyi hatóságok által erős füstölésnek vannak alávetve.

Már pedig ettől a füstöléstől is igen gyakran megolvad a pecsétviasz.

Épen hazánkból igen sok ilyen levél szokott Amerikába érkezni, s jámbor honfitársaink rendszeren a postát szidják, ha leveleikre hiába várják a választ.

Közszolgálatot vélünk azért teljesíteni, amidőn Demény Károly főposta-igazgató urnak — minden czélszerű ujtás jeles barátjának — becses figyelmét felhívjuk e körülményre, mert nézetünk szerint a hivatalos közlönyben közzeendő ilyen értelmű rendelettel segíteni lehetne e bajon.

Amerikaiasan.

(L) Mister Morning és Mister Ivning a mult héten ismét együtt sörözgettek s ezuttal vadászkalándokkal mulattatták egymást.

»A mult télen — kezdé a minap oly csufosan lefőzött Mr. Ivning — a köztársasági elnök a Michigan tó környékén óriás medvevadászatot rendezett.

Ez időben épen a Fokföldön időztem, mert igen rokonszenvezek ezekkel a szegény burokkal, s közvetlen közelből akartam gyönyörködni hősies küzdelmükben, s mondhatom, hogy határtalan élvezettel néztem egy párszor végig, a midőn alaposan kiporolták ezeket az angol pénzeszsákokat.

Az elnök tapasztalatból tudta, hogy nélkülem sikeres medvevadászatot tartani nem lehet. több száz sürgönyt küldött utánam Dél-Afrika majd minden nagyobb városába.

Nagyon természetes, hogy e sürgönyök közül egyet sem tudtak nekem kézbesíteni, mert hiszen én nem a városokban, hanem a csatatéren tartózkodtam.

Már pedig bármilyen rettenthetlen bátorságu emberek is a távirat-kihordók, azt még egyik sem kísértette meg, hogy a szanaszét röpködő ágyugolyók közé menjen táviratot kézbesíteni.

Az elnök azonban nem egykönnyen jön zavarba; különfutárt — természetesen *lovastengerész* (!) — küldött utánam, s így az utolsó órában ugyan, de szerencsésen megérkeztem a vadászat helyére.

A diszes társaság méltányolni akarta azon áldozatkészségemet, hogy fáradságot és költséget nem kimélve 17.689 mérföld távoból siettem közénk: nagy ünnepélyt rendezett a tiszteletemre.

Csak képzelje, az állomáson medve-banderiummal fogadtak!

Az éljenzést és hurrah-kiáltásokat a fenevadok ordítása és bögése helyettesítette.

Másnap az elnök maga jelölte ki nekem a legjobb helyet.

Egy meglehetősen kiritkított őserdő szélén állottam, a legközelebbi fa mintegy száz lépésre lehetett tőlem.

Hátam mögött egy roppant mély hagyszakadék volt, melyet egy több száz éves ledől fenyőfa hidalat át.

Habozás nélkül 10 lépésre szoktam bevárni a legrettenetesebb fenevadakat is, s akkor teritem le őket soha nem hibázó robbanó golyóimmal.

Ekkor azonban — magam sem tudom hogyan — megmagyarázhatlan érzés vett rajtam erőt.

Reszketni kezdtem! Pedig még medvét sem láttam. Azt hittem, hogy fázom, s pálinkás butykosomat egy hajtásra kiürítettem.

Hiába!

A kellemetlen érzés még inkább erőt vett rajtam.

E perczen egy óriás him medve bukkant ki az erdőből; valószínűleg már meg volt sebezve, mert alig hogy megpillantott, vérben forgó szemekkel s iszonyatos ordítással reám rohant.

Csak most jöttem reá, hogy mi volt az a kellemetlen, szokatlan érzés: féltem. . . .

Egy pillanat alatt elhatároztam magamat: átszaladok a ledől fenyőfán a hegyszakadék másik oldalára s a tulsó partra érve, felégetem magam után a hidat, azaz hogy a mélységbe döntöm a fenyőszálat.

Már a közepére értem az isteni gondviselés által ide döntött szálfanak, s mentve hittem magamat.

A mint hátrapillantottam, már az óriási himedve is a szakadék széléhez ért.

Sietve neki iramodtam, de egyszerre csak lábaim gyökeret vertek a korhadtt fában.

A másik oldalról egy nőstény medve közeledt az én mentő hidamhoz!

Uram, Istenem! — gondoltam magamban — ezek alighanem az én testem felett adtak randevut egymásnak!

A hideg verejték kitört a homlokomon; már allani sem birtam, leültem a fatörzsre s jobb kezemben a puskámat, balban pedig vadászkésemet tartva, várakoztam.

Rettenetes egy helyzet! Alattam százőles hegyszakadék, kétoldalról a szerelemittas vagy vérszomjas medve-pár óvatos léptekkel közeledik felém.

Már tüzes lehelletüket éreztem arczomon, s ekkor fegyveremet és késemet is kiejtettem a kezemből. . . .

— S mi történt aztán? — kérdé izgatott hangon Mr. Morning.

— Mi történt? Hát felfaltak!

— Mi! Felfaltak?

— Igen, felfaltak a medvék! mondá a legnagyobb lelki nyugalommal Mr. Ivning.

REGÉNY-ESARNOK.

LYDIA.

(Folyt.)

— Irta: Galicin Dimitrij herczeg. —

VI.

Néhány napig nem kerestem fel Akatoffékat s nem is találkoztam velük sehol. Igazán örültem ennek. De úgy látszik, meg volt írva a végzet könyvében, hogy nem szabadulok meg tőlük.

Egy napon a »Medve«-vendéglőben ebédeltem. Még nagyon korán volt s a hosszú terem még üres volt. Csak a háttérben ült két ur, élénken vitakozva egymással.

Minthogy háttal ültem az ajtónak, nem vettem észre Arzén és Lizin érkezését.

— Van szerencsém! — szólt Arzén, vállamat veregetve.

— Üdvözlöm önt, — felelém.

— Hogyan — önt? Hisz tegezzük egymást, ha nem csalódom?

Lizin kezét nyujtotta nekem, de nem szólt semmit.

— Igaz, Arzén, — viszonzám — egészen elfelejtettem. Már oly rég ideje, hogy nem láttuk egymást . . .

Arzén szemközt ült velem s egy kézmozdulattal felhivta Lizint, hogy üljön mellém.

— Ül hát le — kiáltott rá. — Mit állsz ott, mint egy útjelző! S aztán ne vágj olyan buta pofát.

Lizinre néztem. Igazán buta pofát vágott, nyilván mert nagyon fontoskodó arcot akart vágni.

— Csak nézz rá — mondá Arzén hozzám — nem élvezet egy ilyen tökfilköt magával hurczolni? Megérdemelné, hogy az ember végigverje; különben ezt ugyanis megtettem.

— Hé, Iza, te odalenn, hallod! — kiáltott a pinczérre — add ide az étlapot és pusztulj a szemem elől!

Egy pillantást vetett az étlapra s két terítéket rendelt meg.

— S gyorsabban szolgálj fel, mint máskor — mondá. — A mi a bort illeti . . .

A borjegyzéket kereste. Az Lizin kezében volt, a ki nagy figyelemmel olvasta.

— Add ide, — szólt Arzén — hisz te ahhoz úgy sem értesz.

— Van neki egy palaczk bora tizennégy rubelért — mondá. — Ez valami pompás lehet.

— Majd adok én neked! — kiáltá Arzén — és egy három rubeles palaczkot rendelt meg.

— Micsoda buta egy ember az az Akatoff — fordult aztán hozzám. — Tudod, hogy velem volt a löversenyen. Te is ott voltál?

— Nem — viszonzám. — Én sohasem megyek löversenyekre. De hat miben volt olyan buta Akatoff?

— Hát egyszerűen kidobott kétezer rubelt!

— Hogy-hogy?

— Arzén az oka — jegyzé meg Lizin.

— Vigyázz magadra — kiáltott rá Arzén, öklével az asztalra csapva. — Majd megint kiporollak!

Lizin leguggolt, mint a kutya, mikor a korbácsot látja.

— A dolog így történt — fordult hozzám Arzén. — Akatoff »Vedma«-ra akart tenni. Jó ló, de nyomoruságosan néz ki. Én rábeszéltem, hogy tegyen a »Diable«-ra. En száz rubelt tettem rá, Akatoff pedig kétezeret. És elvesztették.

— Nos és »Vedma?« — kérdém.

— Az nyert — viszonzá Lizin.

— Igen, igen! — kiáltá Arzén — és te bitang, azt merted állítani, hogy a bookmaker Kopitoff velem összejátszott. S ezt nyíltan is hirdetted. No de — szólt hozzám Arzén — visszajövet ki is egyenlített velem a számlát. Nem fog róla egyhamar megfeledkezni!

Lizin, úgy látszik, tényleg nem feledkezett meg róla és a borban keresett vigaszt.

— Szerencse, hogy Akatoff nem hitte el. Olyan jó barátok vagyunk, hogy . . . Különben mi érdekem is lehetne őt megcsalni? Tán hogy Kopitoffal osztozkodjam? Arra ugyan nagyon rászorultam! Nekem két millió rubelem van!

Véget akartam vetni e beszélgetésnek.

— Csodálkozom — mondám, — hogy te, a kinek jól berendezett háztartásod van, a vendéglőben étkezel.

— Oh, — kiáltá — unatkozom otthon, mig itt legalább emberekkel találkozom. Apropos, Akatoff idejön hét órákor.

— Akatoff?

— Igen. Azonnal ebéd után találkozik velünk. Mindnyájan a színházba megyünk. Kisérdj el bennünket.

— Nem én, nincs rá kedvem.

— Te nem tudod, mit szándékozunk tenni? A színpalak mögé megyünk.

— A színpalak mögé? Ah, az már más. Melyik színházba?

— Az operába. »Ördög Róbertet« adják. A harmadik felvonásban Wrantseff fog táncolni. Meg fogjuk őt látogatni.

— De hozzá fognak titeket bocsátani?

— Légy nyugodt, bejutunk hozzá. Hányszor megtörtént már ez! Van ott egy jó barátom. Csak az boszant, hogy ma opera megy és nem ballet. De végre is, ez nem tesz semmit, bemegyünk Wrantseff öltözőjébe.

— Csak az a kérdés, hogy fog-e ez neki tetszeni?

— Neki? No hallod, ez aztán buta egy beszéd. Két hónap óta préseli a pénzt Akatoffból. Ma este is ajándékot visz neki, megigérte. Ha tehetséges művész lenne, sok teketória volna vele, de így — még táncolni sem tud.

— No lám, — mondtam — tehát Akatoff udvarol neki.

— Igen, egyszer velem volt a szinfalak mögött s én bemutattam őt.

Nyilván látható, hogy Arzén nem vesztegette idejét

A ballerínák és a lovak egyaránt s egyszerre előmozdították terveit.

— De valószínű, hogy Akatoff titkolja ezt a kalandot s te valóssággal kidobolod azt!

Beszélgésünk alatt ugyanis az étterem megtelt, a szomszéd asztalokat többé-kevésbé elfoglalták s mindenki hallhatta, a mit Arzén hangosan beszélt.

— Lehet, — monda — hogy ő titkolja. De minek titkoljam én? Miért ne áruljam el, hogy ez a csúf utcai suhancz, női ruhákban, tetszik neki?

— Tehát nem is csinos?

— Valóságos szörnyeteg.

— Akkor okosabban tenné, ha pénzét másvalakire költené.

— Én csak ezt ismerem, — szolt Arzén; nyilván sajnálta, hogy ez a szó kicsuszott ajkán.

Daczára minden iparkodásának, hogy elrejtse játékát, nem volt nehéz, terveit a legapróbb részletekig kitalálni. Mig Akatoffot arra csábította, hogy pénzét tánczosnókra pazarolja, elterjesztette ennek hírét abban a reményben, hogy Lydiának is füléhez jut. Sőt valószínű, hogy maga meg fogja neki mondani, ha ugyan már meg nem mondta. De persze hasztalan fáradozott. Csakis Akatoff volt szájalomra méltó; bizonyosnak látszott, hogy bárkinek ép úgy sikerült volna őt tönkretenni, mint a hogy Arzénnek sikerült.

Mig én e dolgokon töprengtem, Arzén elkezdte Lizint gyötörni.

— Téged nem viszünk magunkkal — monda neki.

— Oh, kérlek, vigyél magaddal a szinfalak mögé — esdekelt Lizin, összetett kézzel.

— Nem, nem viszlek magammal. Te utunkban lennél.

— De ugy szeretnék a szinfalak mögé menni! Mibe kerül az neked! Nem fogok többé ostobaságokat fecsegni, meglátod! . . .

— No jól van, velünk jössz — szolt végül Arzén.

Lizin annyira el volt ragadtatva, hogy székén táncolni kezdett s egy pohár bort töltött magának. Arzén semmi áron sem hagyta volna őt itt, ugyanabból az okból, a miért engemet is meghívott, hogy vele a színházba menjek. Akatoff kicsapongásainak tanui nagyon sokat értek neki.

Arzén órájára nézett.

— Már hét óra — monda. — Miért nincs még itt Akatoff

— Itt van! — kiáltá Lizin.

Megfordultam. Akatoff egy pinczérnek dobta oda köpenyét s hanyag járással lépegetett felénk, miközben

lehozta keztyűit. Hóna alatt egy kis csomagot tartott, mely csinos, rózsaszín szalaggal volt átkötve.

— Pompás, — szolt Arzén — pont hét óra van!

— Én pontos vagyok — viszonzá Akatoff —

Ah, Lizin, te is itt vagy . . . Told közelebb azt a széket, Arzén. Üdvözlöm önt, — fordult aztán hozzám, — már régóta nem láttuk egymást.

— Ő velünk jön — monda Arzén.

Akatoff gépiesen rám tekintett és aztán egy pinczért szólított magához.

— Adjon nekem egy pohár hidegvizet! . . .

Egész nap rosszul érzem magam, — szolt hozzám — folyton szivdobogásom van.

— Vigyáznia kellene magára.

— Bah, mindegy. Egyszer csak ugyis meg kell halni.

Akatoff mohón felhajtotta a poharat s nagyot sóhajtott, miután letörülte ajkait.

— Mutasd, mit hoztál magaddal — szolt hozzá Arzén.

Akatoff hozzáfogott a magával hozott csomag kibontásához.

— Öszintén szólva, — monda Akatoff — igazán kár annak az ostoba teremtésnek ezt odaadni.

— Valószínűleg sajnálod a pénzt — gunyolódott Arzén.

Akatoff vállát vonogatta.

— Bolond beszéd!

Miután a csomagot kivette a papirból, egy kis etüi volt látható.

Felnyitotta, egy gyönyörű gyémánt-melltű volt benne.

(Folytatása következik.)

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

A „Kitartás” könyvtáráról.

Mi lesz a „Kitartás” könyvtára?

A „Kitartás” könyvtára hasznos, lélekemésítő olvasmányok tárháza lesz. Az első évben (az idén karácsonyra) megjelenik **A magyar szabadságharc leírása**, számos arcképpel és érdekes csataképekkel.

Jövő évben megjelenik Kossuth Lajos apánk életleírása.

A „Kitartás” könyvtárából minden évben, karácsonyra, egy kötet jelenik meg, úgy hogy pár év múlva a „Kitartás” minden egyes tagjának gyönyörű kis könyvtára lesz, melyből nemcsak mi, de gyermekeink és unokáink is hasznos és üdvös lelki táplálékot meríthetnek.

A „Kitartás” könyvtárának minden egyes kötete hazafias szellemben lesz megírva s oly olcsó (füzve 1 korona, diszkötésben 2 korona), hogy legszebb és legalkalmasabb ajándék lesz serdülő gyermekeink számára a **karácsonyfa** alatt, miket szintén a „Kitartás”-nál rendelhetnek meg budapesti előfizetőink, mint az lapunk harmadik oldalán olvasható.

*

A karácsonyi ünnepekre való mulattató olvasmányként ajánljuk tagjainknak a következő leszállított áru könyvet:

Csitt-Csatt.

Irtó Csitt. Fordította Csatt.

Pikáns novella füzér! Csupán felnőttek számára. Bolti ára 3 korona. A „Kitartás” tagjainak 2 koronáért bérmentve küldjük meg.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Sternthal József, Budapest Ferenováros. Köszönettel nyugtázunk 27 korona 20 fillért, értesítése szerint számoltuk el. Kérjük a hátralékban levő tagjainkat saját érdekükben a fizetésre felkérni. — *Magyar József, Sámfalva.* Úgy a hiányzó lapot, mint a kéréteket elküldöttük. — *Cseh Sándor, Uj-Péteri.* Küldöttünk. — *Kocsis Lőrincz 503.* Levelező-lapját megkaptuk, szívesen várunk. — *Reinhold Rezső, Budapest.* Teljesen rendben van, elszámoltuk novemberre is. — *Fehér Ernő, Rákos-Palota.* Megkaptuk, rendben van. — *Pekurár Simon, Soborsin.* Köszönettel nyugtázunk 16 korona 70 fillért, külön levelet is irtunk. — *Györky János, Karczag.* Elszámoltuk november és decemberre, a »Kitartás« könyvtárának előfizetői közé előjegyeztük. — *Maurer János, Budapest.* 10 fillérrel kevesebbet kaptunk, kérjük adandó alkalommal pótolni. — *Főző János, Balf.* Csak a postán kallódhatik el. Elküldöttük. — *Ehrlich József, Déva.* Köszönettel nyugtázunk 24 korona 93 fillért, megfelelően elszámoltuk. — *Vetlényi Antal, Arad.* Elszámoltuk október és novemberre. — *Baumann Henrik, Nagy-Szeben.* Elkönyveltük október és november óra. — *Mezőfalvy György, Kardoskut.* Szíves fáradozásait köszönjük, kérjük támogatását jövőre is. — *Feledy József, Péczel.* Elkönyveltük október hónapra. — *Kerekes András, Debreczen.* 5 korona 12 fillért köszönettel nyugtázunk, megfelelően, elszámoltuk, külön levelet irtunk. — *Bene János, Kassa.* Köszönettel nyugtázunk 137 korona 10 fillért. — *Tormás György, Fehértemplom.* Láng ur bennünket is értesített, rendben van. — *Bauer János, Budapest.* Rendben van. — *Blazsek István, Léva.* Köszönettel nyugtázunk 3 korona 80 fillért, rendben van. — *Ormi Miksa, Baranya-Harkány.* Elkönyveltünk 6 korona 80 fillért november és december óra.

Felelős szerkesztő: Szentessy Gyula.

Schweiczi éhresztő-órák drbja frt 1.80

MUNK ÉS TÁRSA

műorás és ékszerészek

Budapest, IX. ker., Soroksári-utca 14. szám.

Ajánlja raktárát

ékszer-, arany-, ezüst-, zseb- és inga-órákban

a legolcsóbb áron.

Mindennemű e szakmába vágó

javitások

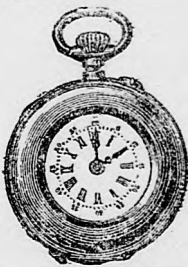
meglehetősen olcsó áron mellett
kiszittetnek

3 évi jótállás mellett.

Törött arany-, ezüst- és ékszer-árúk

valamint órák is a legmagasabb áron megvétetnek
és újakra becsereztetnek.

* Minden órajavítás 80 kr. *

Elvállal mindennemű
épületmunkákat

házak

jókarban tartását,

esekély

átalányösszeg

mellett.

Költségvetést
díjtalanul
készítetek.

Gyár:

BUDAPEST,

Rottenbiller-utca 54.

Gazdasági gépek
szakszerű kijavítása.

Költségvetést díjtalanul készítetek.

! Uj találmány!

a „RADICIN”

egyedüli szer, a mely egyszerű kezelés mellett
minden **tyukszem** bőrkeményedést
5—10 nap alatt gyökerestől eltávolít.

== Ára 70 fillér. ==

Kapható minden gyógytárban.

Központi
szétküldés: **KÖLCSEY Z. LAJOS** Budapest,
VIII. ker., **Rökk Szilárd-utca 27. sz.**

80 fillér beküldése mellett (levélbélyegben is) postán bérmentve megküldetnek.

HOHENBÜGLER FERENCZNE

nagyvendéglője

BUDAPEST, VII., Aréna-ut 58/a.

Athléták és színészek találkozóhelye.

Kitünő izletes magyar konyha. — Mérsékelt árak.
Kitünő magyar borok. — Kőbányai Dreher-üle sör.

Egyleteknek megfelelő mellékhelyiségek.

Bor hához küldve 5 litertől kezdve:

Kitünő asztali fehérliterenként 35 kr.
Kitünő nehéz vörösbor..... 45 kr.

Valódi szepességi boróka pálinka

kis üstön főzött, kétszer' finomított, felette
egészséges ital.

4 litert tartalmazó edényt bérmentesen küld
4 frt 20 kr. utánvét mellett

Cornides Károly, Felka, Szepes-megye.

Megrendelés alkalmával kérem e lapra hivatkozni.

Dr. Kalinovszky-féle

„Dentodol” szájviz, fogpor és fogszappan

kitünő felülmúlhatatlan szer, már rövid használat
után a fogakat hófehérre csinálja, a fogkövet feloldja,
szájbetegségekről kitünő antiseptikus hatással bír és
kellemes szájíz hagy használat után hátra.

Kapható Budapest, kerepesi ut 62, I. em.

a fogorvosi műteremben
és minden gyógyszerárban.

Nagy üveg 2 korona, kis üveg 1 korona
Fogszappan 1 korona, Fogpor 60 fillér.

* Vasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény	<p>Vasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény</p> <h2 style="text-align: center;">Fogorvosi rendelő-intézet</h2> <p style="text-align: center;">BUDAPESTEN</p> <p style="text-align: center;">VII., Kerepesi-ut 62. I. em.</p> <p>Fog- és gyökérhúzás cocainnal 1 kor. Fogtisztás 1 > Fogtömések arany, ezüst, platina, ciment..... 2 koronától feljebb Fogak és fogsorok mesteri kivi- telben, kitünő anyagból 3 koronától feljebb.</p> <h3 style="text-align: center;">Szenzációs ujdonság!</h3> <p>Szájpadlás nélküli fogak és fogso- rok készítése, a gyökereknek el- távolítása nélkül</p> <h2 style="text-align: center;">ÉVI BÉRLET</h2> <p>24 koronáért a fogak rendbentartása, be- leértve a rossz fogaknak tömése.</p> <p>Vasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény</p>	* Vasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény
---	--	---

Kemény és társa

Betéti társaság

BUDAPEST, Izabella-utca 81. szám.

Fióküzletek: Bécs, Prága, Berlin.

Privát kutatások, megfigyelések, követelések behaj-
tása legerélyesebb módon. Hiteltudósítások a belföld
és külföldön. Mérsékelt árak.

Fennáll 1870. óta.

Alapított 1850.

Feldmann S. utóda

LÖWY SÁNDOR

paplan-, matracz- és ágynemű-készítő

BUDAPEST, VI., Eötvös-utca 23 a, Aradi-utca sarkán.

Elvállal

szállodák, kórodák és intézetek berendezését

az alanti árjegyzék szerint:

Vörös paplan.

I. szám 3-zsinóru	105/155 %m	á.....	2	kor.	70	fill
II. > 4- >	115/165 >	á.....	3	>	10	>
III. > 5- >	125/175 >	á.....	3	>	50	>
IV. > 6- >	135/185 >	á.....	4	>	—	>

II. rendű satin-paplan.

I. szám 3-zsinóru	105/155 %m	á.....	4	kor.	40	fill.
II. > 4- >	115/165 >	á.....	4	>	80	>
III. > 5- >	125/175 >	á.....	5	>	40	>
IV. > 6- >	135/185 >	á.....	6	>	—	>

I. rendű satin-paplan egy végben.

I. szám 3-zsinóru	105/155 %m	á.....	5	kor.	20	fill.
II. > 4- >	115/165 >	á.....	5	>	80	>
III. > 5- >	125/175 >	á.....	6	>	40	>
IV. > 6- >	135/185 >	á.....	7	>	—	>

I. rendű minőségű ezüst-cloth.

I. szám 3-zsinóru	105/155 %m	á.....	5	kor.	50	fill
II. > 4- >	115/165 >	á.....	6	>	—	>
III. > 5- >	125/175 >	á.....	6	>	70	>
IV. > 6- >	135/185 >	á.....	7	>	30	>

Atlasz-paplanok mindenféle színben 14 koronától fölfelé
Matraczok jó tiszta vászonból 3 részben.

Volin	1. sz. nagyság	180 80 %m	á.....	7	kor.	—	fill
>	2. >	190 90 >	á.....	7	>	60	>
Tengeri fű	1. >	180/80 >	á.....	8	>	40	>
>	2. >	190 90 >	á.....	9	>	20	>
Afrique	1. >	180 80 >	á.....	9	>	60	>
>	2. >	190 90 >	á.....	11	>	—	>

Lószőr-matraczok legjobb minőségűek 24 kor.-tól feljebb

LIGETI IGNÁCZ

asztalos-mester

Budapest, VIII. ker., Német-utca 11. szám.

Ajánlkozik különösen puhafamunkák elkészítésére.

Előszobaszekrények és előszobafalak különleges készítése.

Előszobafalak készen is kaphatók.

Jó munka és nem drága árak.

Megrendeléseket levelezőlapon is lehet tenni.